

“मीठे बच्चे – अहिलेसम्म जे जति पढेका छौं, त्यो सबै भुल। एकदम बचपनमा जाऊ तब यस रुहानी पढाइमा पास हुन सकछौं।”

प्रश्न:- जुन बच्चाहरूलाई दिव्य बुद्धि मिलेको छ, उनको लक्षण के हुन्छ?

उत्तर:- उनीहरू यस पुरानो दुनियाँलाई यो आँखाले देखेर पनि देख्दैनन्। उनको बुद्धिमा सधैं पुरानो दुनियाँ खतम भयो कि भयो भन्ने रहन्छ। यो शरीर पनि पुरानो तमोप्रधान छ भने आत्मा पनि तमोप्रधान छ, यस सँग के प्रीति गरौं। यस्तो दिव्य बुद्धि भएका बच्चाहरू सँग नै बाबाको पनि दिल लाग्छ। यस्ता बच्चाहरू नै बाबाको यादमा निरन्तर रहन सकछन्। सेवामा पनि अगाडि जान सकछन्।

ओम् शान्ति। मीठा-प्यारा रुहानी बच्चाहरूलाई रुहानी बाबाले सम्झाउनु हुन्छ। जसरी हृदका संन्यासी हुन्छन्, उनले घरबार छोडिदिन्छन् किनकि सम्झन्छन्- हामी ब्रह्ममा लीन हुनेछौं, त्यसैले दुनियाँबाट आसक्ति छोड्नु पर्छ। अभ्यास पनि यस्तै गर्छन्। गएर एकान्तमा रहन्छन्। उनीहरू हुन् हठयोगी, तत्त्व ज्ञानी। सम्झन्छन्- ब्रह्ममा लीन हुनेछौं, त्यसैले ममत्व मेटाउनको लागि घरबार छोडिदिन्छन्। वैराग्य आउँछ, फेरि पनि तुरुन्तै ममत्व मेटिदैन। स्त्री, बच्चा आदि याद आइरहन्छन्। यहाँ त तिमीलाई ज्ञानको बुद्धिद्वारा सबैथोक भुलाउनु छ। कुनै पनि चीज छिट्टै भुलिदैन। अहिले तिमी यो बेहदको संन्यास गर्छौं। याद त सबै संन्यासीहरूलाई पनि रहन्छ। तर बुद्धिले सम्झन्छन्- हामीलाई ब्रह्ममा लीन हुनु छ, त्यसैले हामीलाई देह भान राख्न छैन त्यो हो हठयोग मार्ग। सम्झन्छन्- हामीले यो शरीर छोडेर ब्रह्ममा लीन हुनेछौं। हामी शान्तिधाममा कसरी जान सकछौं, उनलाई यो थाहै छैन। तिमी अब जान्दछौं- हामीलाई आफ्नो घर जानु छ। जसरी बेलायतबाट आउँछन् भने सम्झन्छन् हामीलाई बम्बई हुँदै जानु छ...। अब तिमी बच्चाहरूलाई पक्का निश्चय छ। धेरैले भन्छन्- यिनीहरूको पवित्रता राम्रो छ, ज्ञान राम्रो छ, संस्था राम्रो छ। माताहरूले मेहनत राम्रो गर्छन् किनकि अथक भएर सम्झाउँछन्। आफ्नो तन-मन-धन लगाउँछन्, त्यसैले राम्रो लाग्छ। तर हामीले पनि यस्तै अभ्यास गरौं, यो ख्याल पनि आउँदैन। कोही विरलै छन्। त्यो त बाबा पनि भन्नुहुन्छ- करोडौंमा कोही अर्थात् जो तिम्रो पासमा छन्, तिनीहरू मध्येबाट कोही निस्कन्छन्। अब यो पुरानो दुनियाँ खतम हुँदैछ। तिमीलाई थाहा छ- अहिले बाबा आउनु भएको छ। साक्षात्कार होस् नहोस्, विवेकले भन्छ- बेहदको बाबा आउनु भएको छ। यो पनि तिमीलाई थाहा छ- बाबा एक हुनु हुन्छ, उहाँ नै पारलौकिक बाबा ज्ञानको सागर हुनु हुन्छ। लौकिकलाई कहिल्यै ज्ञानको सागर भनिदैन। यो पनि बाबाले नै आएर तिमी बच्चाहरूलाई आफ्नो परिचय दिनु हुन्छ। तिमीलाई थाहा छ- अब पुरानो दुनियाँ खतम हुनेवाला छ। हामीले ८४ जन्मको चक्र पूरा गर्यौं। अहिले हामी पुरुषार्थ गर्छौं फर्केर शान्तिधाम हुँदै सुखधाम जानको लागि। शान्तिधाम त अवश्य जानु पर्छ। त्यहाँबाट फेरि यहाँ फर्केर आउनु छ। मानिसहरू त यी कुरामा अलमलिएका छन्। कोही मर्छ भने सम्झन्छन् वैकुण्ठ जानुभयो। तर वैकुण्ठ छ कहाँ? यो वैकुण्ठको नाम त हिन्दूहरूले नै जान्दछन्, अरु धर्मकाले जानेकै छैनन्। केवल नाम सुनेका छन्, चित्र देखेका छन्। देवताहरूको मन्दिर आदि धेरै देखेका छन्। जस्तै यो देलवाडा मन्दिर छ। लाखौं-करोडौं रुपैयाँ खर्च गरेर बनाएका छन्, बनाइरहन्छन्। देवी-देवताहरूलाई वैष्णव भनिन्छ। ती विष्णुका वंशावली हुन्। उनीहरू त हुन्छन् नै पवित्र। सत्ययुगलाई भनिन्छ पावन दुनियाँ। यो हो पतित दुनियाँ। सत्ययुगको वैभव आदि यहाँ हुँदैनन्। यहाँ त अनाज आदि सबै तमोप्रधान भएका छन्, स्वाद पनि तमोप्रधान। बच्चीहरू ध्यानमा जान्छन्, आएर भन्छन्- हामीले शूबीरस पिएर आयौं। धेरै मीठो थियो। यहाँ पनि तिम्रो हातले बनाएको खान्छन् भने भन्छन्- धेरै मीठो छ किनकि तिमीले राम्रो सँग बनाउँछौं। सबै मन अघाउञ्जेल खान्छन्। यस्तो होइन, तिमी योगमा रहेर बनाउँछौं तब स्वादिष्ट हुन्छ! होइन, यो पनि अभ्यास हो। कसै-कसैले धेरै मीठो भोजन बनाउँछन्। त्यहाँ त हरेक चीज सतोप्रधान हुन्छ, त्यसैले धेरै तागत रहन्छ। तमोप्रधान भएपछि कम भएर जान्छ, फेरि त्यसबाट बिमारी, दुःख आदि पनि भइरहन्छ। नाम नै छ दुःखधाम। सुखधाममा दुःखको कुरै हुँदैन। हामी यति सुखमा जाँदैछौं, जसलाई स्वर्गको सुख भनिन्छ। केवल तिमीलाई पवित्र बन्नु छ, त्यो पनि यस जन्मको लागि। पछिको ख्याल नगर, अहिले त तिमी पवित्र बन। पहिले त विचार गर- कसले भन्दै हुनु हुन्छ! बेहदको बाबाको परिचय दिनु पर्छ। बेहदको बाबा सँग सुखको वर्सा मिल्छ। लौकिक पिताले पनि पारलौकिक पितालाई याद गर्छन्। बुद्धि माथितिर जान्छ। तिमी बच्चाहरू जो निश्चयबुद्धि पक्का छन्, उनको भित्र रहन्छ- यो दुनियाँमा हामी केही दिन मात्र छौं। यो त कौडी समान शरीर हो। आत्मा पनि

कौडी समान बनिसकेको छ, यसलाई वैराग्य भनिन्छ।

अहिले तिमी बच्चाहरूले ड्रामालाई जानिसकेका छौ। भक्ति मार्गको पार्ट चल्न नै छ। सबै भक्तिमा छन्, घृणा गर्न पर्ने आवश्यकता नै छैन। संन्यासीहरू स्वयं घृणा दिलाउँछन्। घरमा सबै दुःखी हुन्छन्, आफूलाई गएर थोरै सुखी बनाउँछन्। फर्केर मुक्तिधाममा कोही पनि जान सक्दैन। जति पनि आएका छन्, फर्केर कोही पनि गएका छैनन्। सबै यहाँ नै छन्। एकजना पनि निर्वाणधाम वा ब्रह्ममा गएको छैन। उनले सम्झन्छन्— फलाना ब्रह्ममा लीन हुनुभयो। यो सबै भक्ति मार्गका शास्त्रहरूमा छ। बाबा भन्नुहुन्छ— यी शास्त्र आदिमा जे जति छ, सबै भक्ति मार्गका हुन्। तिमी बच्चाहरूलाई अहिले ज्ञान मिलिरहेको छ, त्यसैले तिमीलाई केही पनि पढ्नु पर्ने आवश्यकता छैन। तर कोही-कोही यस्ता छन् जसमा फेरि उपन्यास आदि पढ्ने बानी छ। पूरा ज्ञान त छँदै छैन। उनलाई भनिन्छ कुक्कड ज्ञानी (नाम मात्रको ज्ञानी)। राति उपन्यास पढेर सुत्छन् भने उनको के गति होला? यहाँ त बाबा भन्नुहुन्छ— जे जति पढेका छौ सबै बिर्स। यस रूहानी पढाइमा लाग। यो त भगवानले पढाउनु हुन्छ, जसबाट तिमी देवता बन्छौ, २१ जन्मसम्मको लागि। बाँकी जे जति पढेका छौ, त्यो सबै भुल्नु पर्ने हुन्छ। एकदम बचपनमा जाऊ। आफूलाई आत्मा सम्झ। देख्न त यस आँखाले देख्छौ तर देखेर पनि नदेख्। तिमीलाई दिव्य दृष्टि, दिव्य बुद्धि मिलेको छ, त्यसैले सम्झन्छौ— यो सारा पुरानो दुनियाँ हो। यो समाप्त भएर जान्छ। यो सबै श्मशानघाट हो, यस सँग के दिल लगाउँछौ? अब परिस्तानी बन्नु छ। तिमी अब कब्रिस्तान र परिस्तानको बीचमा बसेका छौ। परिस्तान अहिले बनिरहेको छ। अहिले बसेका छौ पुरानो दुनियाँमा। तर बीचमा बुद्धिको योग त्यहाँ गइहाल्यो। तिमी पुरुषार्थ नै नयाँ दुनियाँको लागि गरिरहेका छौ। अहिले बीचमा बसेका छौ, पुरुषोत्तम बन्नको लागि। यस पुरुषोत्तम संगमयुगको बारेमा पनि कसैलाई थाहा छैन। पुरुषोत्तम मास, पुरुषोत्तम वर्षको अर्थ पनि बुझ्दैनन्। पुरुषोत्तम संगमयुगलाई समय थोरै मिलेको छ। ढिलो विश्व विद्यालयमा आएमा धेरै मेहनत गर्नु पर्ने हुन्छ। याद धेरै मुश्किलले टिक्छ, मायाले विघ्न पारिरहन्छ। त्यसैले बाबाले सम्झाउनु हुन्छ— यो पुरानो दुनियाँ खत्तम हुँदैछ। बाबा यहाँ बस्नु भएको छ, तर बुद्धिमा छ यो सबै खत्तम हुँदैछ। कोही पनि रहने छैन। यो त पुरानो दुनियाँ हो, यसबाट वैराग्य हुन्छ। शरीरधारी पनि सबै पुराना हुन्। शरीर पुराना तमोप्रधान छन् भने आत्मा पनि तमोप्रधान छन्। यस्तो चीजलाई देखेर हामीले के गर्ने? यो सबै त केही पनि रहने छैन, ती सँग प्रीत छैन। बच्चाहरूमा पनि बाबाको दिल उनै सँग लाग्छ जसले बाबालाई राम्रो सँग याद गर्छन् अनि सेवा गर्छन्। बाँकी बच्चाहरू त सबै हुन्। कति धेरै बच्चाहरू छन्। सबैले त कहिल्यै देख्ने पनि छैनन्। प्रजापिता ब्रह्मालाई त चिन्दै चिन्दैनन्। प्रजापिता ब्रह्माको नाम त सुनेका छन् तर उनीबाट के मिल्छ— यो केही पनि थाहा छैन। ब्रह्माको मन्दिर छ, दाहीवाला देखाइएको छ। तर उनलाई कसैले याद गर्दैनन् किनकि उनीबाट वर्सा मिल्दैन। आत्माहरूलाई वर्सा मिल्छ एक लौकिक पिताबाट, दोस्रो पारलौकिक पिताबाट। प्रजापिता ब्रह्मालाई त कसैले चिनेकै छैनन्। यो हो आश्चर्यजनक कुरा। पिता भएर पनि वर्सा दिँदैनन् भने अलौकिक ठहरिए नि। वर्सा हुन्छ नै हदको र बेहदको। बीचमा वर्सा हुँदैन। भन्न त प्रजापिता भन्छन् तर वर्सा केही पनि छैन। यस अलौकिक बाबालाई पनि वर्सा पारलौकिकबाट मिल्छ भने यिनले फेरि दिन्छन् कसरी! पारलौकिक बाबाले यिनको माध्यमबाट दिनु हुन्छ। यो हो रथ। यिनलाई के याद गर्नु छ। यिनले स्वयं पनि उहाँ बाबालाई याद गर्नु पर्छ। उनीहरूले त यी ब्रह्मालाई नै परमात्मा सम्झन्छन्। तर हामीलाई वर्सा यिनीबाट मिल्दैन, वर्सा त शिवबाबाबाट नै मिल्छ। यी त बीचमा दलाल रूपमा छन्। यी पनि विद्यार्थी जस्तै हुन्। डराउनु पर्ने कुनै कुरा छैन।

बाबा भन्नुहुन्छ— यस समय सारा दुनियाँ तमोप्रधान छ। तिमीलाई योगबलबाट सतोप्रधान बन्नु छ। लौकिक बाबाबाट हृदको वर्सा मिल्छ। तिमीलाई अब बुद्धि लगाउनु छ बेहदमा। बाबा भन्नुहुन्छ— बाबा सिवाए अरु कसैबाट पनि केही मिल्ने छैन, फेरि देवता नै किन नहुन्। यस समयमा त सबै तमोप्रधान छन्। लौकिक पिताबाट वर्सा मिल्छ नै। बाँकी यी लक्ष्मी-नारायणबाट तिमी के चाहन्छौ? उनीहरूले त मान्दै आएका छन्— यी लक्ष्मी-नारायण अमर छन्, कहिल्यै मर्दैनन्। तमोप्रधान बन्दै बन्दैनन्। तर तिमीलाई थाहा छ— जो सतोप्रधान थिए उनै तमोप्रधानतामा आएका छन्। श्रीकृष्णलाई लक्ष्मी-नारायण भन्दा पनि धेरै उच्च सम्झन्छन् किनकि उनीहरू फेरि पनि विवाहित हुन्। कृष्ण त जन्मैबाट पवित्र हुन्छन् त्यसैले कृष्णको धेरै महिमा छ। झूला पनि कृष्णलाई झुलाउँछन्। जयन्ती पनि कृष्णको मनाउँछन्। लक्ष्मी-नारायणको किन मनाउँदैनन्? ज्ञान नै भएको कारण कृष्णलाई द्वापरमा लिएर गएका छन्। भन्छन्— गीता ज्ञान द्वापर युगमा दिएका हुन्। कति कठिन छ कसैलाई बुझाउन! भनिदिन्छन्— ज्ञान त परम्परा देखि चल्दै आइरहेको छ। तर परम्परा पनि कहिलेबाट? यो

कसैले जान्दैन। पूजा कहिलेबाट सुरु भयो, यो पनि जान्दैनन्, त्यसैले भनिदिन्छन्- रचयिता र सृष्टिको आदि-मध्य-अन्तलाई जान्दैनौं। कल्पको आयु लाखौं वर्ष भनेर परम्परा भनिदिन्छन्। तिथि-तारिख केही पनि थाहा छैन। लक्ष्मी-नारायणको पनि जन्म दिन मनाउँदैनन्। यसलाई भनिन्छ अज्ञान अन्धकार। तिमीहरूमा पनि कसैले यी कुरालाई यथार्थ रीति जान्दैनन्। त्यसैले त भनिन्छ- महारथी, घोडसवार अनि पैदल सेना। हातीलाई गोहीले खायो। गोही धेरै ठूलो हुन्छ, एकदम निलिहाल्छ। जसरी सर्पले भ्यागुतोलाई निल्छ।

भगवानलाई बागवान्, माली, खिवैया किन भनिन्छ? यो पनि तिमीले अहिले बुझेका छौ। बाबा आएर विषय सागरबाट पार लिएर जानु हुन्छ, त्यसैले भनिन्छ- नैया मेरी पार लगा दो। तिमीलाई अहिले थाहा भएको छ- हामी कसरी पार गइरहेका छौ। बाबाले हामीलाई क्षीर सागरमा लिएर जानु हुन्छ। त्यहाँ दुःख-दर्दको कुरै हुँदैन। तिमी सुनेर अरूलाई पनि भन्छौ, नैयालाई पार गर्नेवाला खिवैयाले भन्नुहुन्छ- हे बच्चाहरू! तिमीहरू सबैले आफूलाई आत्मा सम्झ। तिमी पहिले क्षीर सागरमा थियौ, अहिले विषय सागरमा आइपुगेका छौ। पहिले तिमी देवता थियौ। स्वर्ग हो विश्वको आश्चर्य। सारा दुनियाँमा रूहानी आश्चर्य हो स्वर्ग। नाम सुनेरै खुशी हुन्छ। स्वर्गमा तिमी रहनेछौ। यहाँ ७ आश्चर्य देखाउँछन्। ताजमहललाई पनि आश्चर्य भन्छन् तर त्यसमा रहन कहाँ मिल्छ र। तिमी त विश्वकै आश्चर्यको मालिक बन्छौ। तिमीलाई रहनको लागि कति बाबाले अचम्मको वैकुण्ठ बनाउनु भएको छ, २१ जन्मको लागि पद्मापद्मपति बन्छौ। त्यसैले तिमी बच्चाहरूमा कति खुशी हुनु पर्छ। हामी त्यो पारै गइरहेका छौ। धेरै पटक तिमी बच्चाहरू स्वर्गमा गएका छौ। यो चक्र तिमीले लगाइरहन्छौ। पुरुषार्थ यस्तो गर्नु पर्छ जसबाट नयाँ दुनियाँमा हामी पहिले पहिले आउन सकौं। पुरानो घरमा जाने दिल कहाँ हुन्छ र। बाबाले जोड दिनु हुन्छ पुरुषार्थ गरेर नयाँ दुनियाँमा जाऊ। बाबाले हामीलाई विश्वको आश्चर्यको मालिक बनाउनु हुन्छ। त्यसैले यस्तो बाबालाई किन याद नगर्ने? धेरै मेहनत गर्नु छ। यिनलाई देखेर पनि नदेख। बाबा भन्नुहुन्छ- देख्न त मैले पनि देख्छु, तर ममा ज्ञान छ- म थोरै दिनको यात्री हुँ। त्यस्तै तिमी पनि यहाँ पार्ट खेल्न आएका हो। त्यसैले यसबाट ममत्व निकालि देऊ। अच्छा-

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) रूहानी पढाइमा सधैं व्यस्त रहनु छ। कहिल्यै पनि उपन्यास आदि पढ्ने गन्दा आदत बनाउनु हुँदैन। अहिलेसम्म जे जति पढेका छौ, त्यसलाई बिर्सेर बाबालाई याद गर्नु छ।

२) यस पुरानो दुनियाँमा स्वयंलाई पाहुना सम्झेर रहनु छ। यस सँग प्रीत राख्नु छैन, देखेर पनि देख्नु छैन।

वरदान:- अधिकारी बनेर समस्याहरूलाई खेल-खेलमा पार गर्ने हीरो पार्टधारी भव चाहे जस्तोसुकै परिस्थिति किन नहोस्, समस्या होस् तर समस्याको अधीन होइन, अधिकारी बनेर समस्याहरूलाई यसरी पार गर मानौं खेल-खेलमा पार गरिरहेको छु। चाहे बाहिरबाट रूनु पर्ने पार्ट पनि हुन सक्छ तर भित्र हुनु पर्छ- यी सबै खेल हुन्- जसलाई भनिन्छ ड्रामाको हामी हीरो पार्टधारी हौं। हीरो पार्टधारी अर्थात् एक्ज्युरेट पार्ट बजाउनेवाला। त्यसैले कडा समस्यालाई पनि खेल सम्झेर हल्का बन, कुनै पनि बोझ नहोस्।

स्लोगन:- सदा ज्ञानको स्मरणमा रह्यौ भने सदा हर्षित रहनेछौ, मायाको आकर्षणबाट बच्ने छौं।